

RURANT (1) *sb m*

-ã-, [-a-].

pl G rurânt(o)w. ◊ [*D* rurant(o)m.]

Sł stp, Cn, Linde brak.

Osoba duchowna oddana kultowi zwiastowania Panny Maryi, kapłan odprawiający roraty [rorantes Łac śr]: CzechEp 263; [Grob łobie w Káplicy Oycowłkiey [królowa Anna] gotowác kazálá/ do ktorey Kápłanom Rurántom przyczyniłá prowentow. PaprHerby 686].

Synonim: roratnik.

JR